

det Tilfælde, at en Mand paa 35 Aar, der har betalt en Præmie af 24 Kr. hvert Aar, fra han er 18 til han er 33 Aar, bliver Invalid og mister 60 pCt. af sin Arbejdsevne. Han kommer til Staten og vil gøre sin Ret gældende og siger: „Jeg har nu i 15 Aar betalt min Forsikringspræmie, den er faldet nøjagtig paa det Tidspunkt, da den skulde falde, maa jeg nu faa min Pension“. Hertil svarer Forsikringsfonden: „Nej, kære Ven, det er en Misforstaaelse, du har ganske vist betalt 360 Kr. i Løbet af 15 Aar, du har opfyldt dine Forpligtelser fuldt ud, men du har kun mistet 60 pCt. af din Arbejdsevne, du maa være klar over, at du er en forholdsvis velstillet Mand, du har endnu 40 pCt. af din Arbejdsevne i Behold, og den Ret, du troede at have, har du ikke, du skal miste yderligere 5 pCt. af din Arbejdsevne, før du kan nyde godt af Forsikringsfonden“. Jeg tror, at den Ret, man her vil sikre de enkelte Medlemmer, i mange Tilfælde vil komme til at virke højst besynderligt, og jeg tror, at hvis man vil den Vej ud, som det ærede Medlem fra Frederikshavn i Dag saa varmt talte for, maa man gøre en ret betydelig Ændring, nemlig derhen, at man, naar en Mand overhovedet mister en Del af sin Arbejdsevne, bliver nødt til at give ham Erstatning, ligesom det sker ifølge Ulykkesforsikringsloven, hvorefter den, der mister 5 pCt. af sin Arbejdsevne, kan faa udbetalt Erstatning.

Det ærede Medlem fra Verringe vilde — saaledes forstod jeg ham — til at begynde med ikke røre særlig ved Alderdomsunderstøttelsesspørgsmaalet, dog nævne det ærede Medlem, at han var villig til at sætte Aldersgrænsen ved 70 Aar. Jeg vil meget fraraade dette; den Aldersgrænse, der er sat, 60 Aar, er absolut høj nok; hvis den skal sættes op, som Venstre i Kommissionen ønskede det, til 65 eller, som Højre ønskede det, til 66 Aar, vil det betyde, at en hel Del Mennesker kommer til at friste en kummerlig Tilværelse. Maa jeg blot nævne et Eksempel. I Aaret 1910 undersøgte Magistraten i København i Løbet af 4 Maaneder, hvorledes Personer i en Alder af 60—65 Aar var stillede med Hensyn til Helbred, og det viste sig, at af de 872 Personer, som søgte Alderdomsunderstøttelse, var kun de 68, i hvad man kunde kalde en normal Helbredstilstand. Af de 872 blev der tildelt 796 Alderdomsunderstøttelse, men hvis de skulde have været underkastede Forsikringslovens Principper,

hvis de skulde have mistet $\frac{2}{3}$ af deres Arbejdsevne, vilde langt den største Del af dem ikke have opnaaet Alderdomsunderstøttelse. De Folk, der skulde skønne i dette Tilfælde, kom imidlertid til det Resultat, at af de 872 trængte de 796 til at faa Alderdomsunderstøttelse. Jeg vilde derfor finde det meget beklageligt, om man vilde forsøge at komme bort fra denne Grænse; jeg tror for øvrigt ikke, det vil lykkes; den er en Gang fastsat, og jeg tror ikke, man kommer uden om den.

Hvad endelig Betalingen angaar — hvis man skulde gaa Forsikringsvejen —, er der talt om, at 24 Kr. om Aaret ikke er nogen stor Sum, og at 2 Kr. om Maaneden maatte et Menneske kunne betale fra 18 til 33 Aars Alderen. Jeg vil her overfor gøre gældende, at naar en Arbejder skal betale til sin Arbejdsløshedskasse og til Fagforening og Sygekasse, er han saaledes spændt for, at han ikke kan afse mere. Ser man paa Statistikken over Folks Indtægter her i Landet, viser det sig, at langt den største Del af Borgerne har en saa lav Indtægt, at de ikke vil være i Stand til at udrede disse Penge uden at komme til at mangle paa anden Maade. Ganske vist kan det siges, at Indtægterne er steget i de senere Aar, men Indtægterne for Arbejderklassens Vedkommende er ikke steget i Forhold til Udgifterne, alle Udgifter til Livsfornödenheder er steget langt stærkere end Indtægterne. Venstre var da ogsaa klar over, at det var et vanskeligt Problem. Der udtales i Betænkningen: at Præmierne er blevet følelige, er vi klar over, men i Forhold til de Goder, man opnaar, er det ikke for meget. Goderne er imidlertid tvivlsomme, men Byrderne er sikre, derom er der ingen Tvivl. Saa langt tilbage som i 1878 saa Flertallet i den Kommission, der den Gang var nedsat, helt anderledes paa Tingene. Flertallet hævder overfor Mindretallet, som krævede en Tvangsforsikring: „Saa vilde som oftest de Bidrag, man maatte kræve af Arbejderen, være saa store, at han kun med den største Møje kunde afse dem og i mange Tilfælde være ude af Stand til at skaffe sig og Familie det nødvendige Underhold for den øvrige Del af Lønningen.“ Men i 1914 staar Halvdelen af Kommissionen, hele Venstre, og hævder, at det vel vilde være en stor Byrde, Arbejderne skulde bære, men dog ikke større, end at den maa kunne bæres.

Saa kommer en Ting til, som ogsaa er nævnt under disse Forhandlinger, nemlig, at en hel Del af de Mennesker, som